

MEDŽLIS ISLAMSKE ZAJEDNICE SPLIT

ŠEVKO OMERBAŠIĆ

MUHAMMED

SALLALLAHU ALEJHI VE SELLEM

KRATKA BIOGRAFIJA

⑧

Poštovani brate i sestro, ova kratka biografija namijenjena je prije svega mlađima ali itekako može biti dobar podsjetnik svim uzrastima na život Posljednjeg Allahovog poslanika Muhammeda sallallahu alejhi ve sellem. Temeljena je na radu uvaženog muftije Ševke ef. Omerbašića, kao dio sadržaja njegovih "Islamske čitanke".

ROĐENJE

Na Arapskom poluotoku, u srcu velike pustinje leži grad Mekka. Grad u kojem se nalazi Kaba. Slavni grad koji su posjećivali trgovci iz raznih krajeva svijeta. U grad Mekku oduvijek je dolazio i velik broj ljudi hodočasnika. Bilo je to vrijeme, kada su ljudi koji nisu vjerovali u Jednog Boga, u Kabu unosili kipove i prinosisli im žrtve.

U ta davna vremena, prije hiljadu i četiri stotine godina, odnosno 571.godine nakon Isa-a, alejhis-selam nad uspavanom Mekkom nadvila se topla, ljetna noć. Grad Mekka utonuo je u san. Njeni se stanovnici odmaraju od dnevne vreline. U slatkom snu osjećaju blagi povjetarac. Poneki žurni korak se čuje. U prozoru kuće u blizini Kabe, treperio je odsjaj noćne svjetiljke. Jedna je žena pomalo uznemireno hodala po kući. U svom strahu i nadi, strepnji i radosti prilazila bi prozoru. Zagledala je u zvjezdano nebo nad Mekkom. Činilo joj se kao da cijeli svijet gori u nekom čudesnom svijetlu. Nježna poput svake majke, s ljubavlju i boli čekala je rođenje svog djeteta. Njeno je tijelo podrhtavalo. Neko čudno svjetlo iznenada se pojavilo nekoliko puta. Majci se učini da iz utrobe čuje riječi: „Veličina Tebi Bože, pripada.“ Nekoliko trenutaka kasnije majka AMINA osjeti bolove. Pogleda oko sebe. Bila je sama u kući. Pomišljala je da nekoga pozove. Ipak, odlučila je da to ne čini. A onda je osjetila nepoznati, opojni miris. Više nije mogla prepoznavati ni predmete u sobi, ispunjenoj blještavim svjetlom. Amina za trenutak izgubi svijest i utonu u blagi san. Nedugo zatim osjeti olakšanje. Otvori oči. I gle! Svu bol potisnu osjećanje ozarenosti i sreće. Topli osmeh prekri blijedo majčino lice. Njene oči orosiše suze radosti. Dušu ispuni blažena ljepota. Amina je privila svoga sina svojim grudima. Te noći rodio se posljednji Allahov poslanik, Muhammed, alejhis-selam.

DJETINJSTVO

Pričalo se dugo u Mekki o čudesnoj noći u kojoj je Muhammed (a.s.) rođen. Prolazili su dani, a Muhammed (a.s.) je rastao okružen toplinom

majčine ljubavi. Kad je malo porastao, majka mu objasni da je njegov otac ABDULLAH umro malo prije njegova rođenja. Dječak je polahko shvaćao zašto se o njemu, uz majku, brine i jedan muškarac -djed ABDUL MUTALIB . On mu je i nadio ime MUHAMMED. A to ime u arapskom jeziku ima lijepo značenje: hvaljen. Nedugo poslije Muhammedova, (a.s.), rođenja, u Mekki su zbog velikih vrućina zavladaale opasne bolesti. Da bi zaštitili dječaka, majka i djed odlučili su Muhammeda, (a.s.), poslati na selo, gdje je mogao udisati čist zrak, jesti zdravu hranu i rasti u igri s ostalom djecom. U tom je periodu o Muhammedu, (a.s.), vodila brigu jedna dobra žena HALIMA. Kasnije, Muhammed, (a.s.), nikad neće zaboraviti nježnost i toplinu kojom ga je Halima obasipala poput majke.

Jednog dana Amina zamoli djeda da joj dopusti posjetiti svoju rodbinu u gradu Jesribu. Zamolila je da povede sa sobom i svoga sina Muhammeda, (a.s.), kojem je tada bilo šest godina. Željela je da tom prilikom posjete i mezar dječakova oca Abdullaha. Dobri djed dugo ju je odgovarao, jer nije mogao podnijeti pomisao da će dugo vremena biti bez blizine svoga unuka. Ali, majčina je želja bila jača. Što je mogao blagi djed Mutalib nego da im poželi sretan put i što brži povratak. Sam im je pripremao hranu i odjeću za putovanje, a našao je jednu ženu da ih prati i da im pomaže na tom putu.

U to vrijeme nije bilo brzih vlakova ni automobila. Putovalo se dugo i naporno na lijenim, ali izdržljivim devama. Djed je dugo gledao za karavanom čiji su se obrisi gubili u daljini. Za karavanom koja ga je rastavljala od njegovog voljenog unuka.

Dani su prolazili. Vrijeme je odmicalo. Nakon mjesec dana boravka kod rođaka, Amina se sa sinom počela spremati za povratak u Mekku. Znali su da djed sa nestrpljenjem očekuje njihov dolazak. U povratku, majka predloži dječaku da mu pokaže očev mezar koji se nalazio u jednom selu na putu prema Mekki. Na mezaru mu je majka pripovijedala o ocu Abdulahu, o tome kako je bio vrlo lijep, kako je imao blagu narav i kako je bio pun pažnje prema njoj. Pričala mu je kako je djetinjstvo njegova oca bilo teško. Muhammed, (a.s.), je pažljivo slušao. Želio je biti još neko vrijeme na tom mjesto i slušati majčinu priču o svom ocu. Zamolio je zato majku da prenoće u tom selu. Amina se osmjehnula i pristala. Ali, kakve li nesreće! Tu noć majci iznenada pozli, dobi jaku groznicu od koje je drhtala sve do zore. U prvo svitanje njena duša izdahnu i preseli se na drugi svijet. Muhammed, (a.s.), je sada ostao sam, i bez oca i bez majke.

Od tuge za majkom, Muhammed, (a.s.), nije mogao zaustaviti suze. Pred njegovim očima bili su neki nepoznati ljudi. Neka nejasna jama i tabut koji se spuštao u nju. Vijest o Amininoj smrti brzo je stigla do Mutaliba. Djed je izašao iz grada, obliven suzama, da zagrlji svoje malo siroče. Od tada pa do kraja svoga života Mutalib više nije nigdje puštao od sebe svoga unuka.

Jednog je dana Abdul Mutalib predsjedavao sastankom poglavara Mekke. Dok je djed pričao, unuk mu je mrsio i čupao bradu. Abdul Mutalibov sin, a dječakov amidža Ebu Džehl, blago udari dijete kako bi ga umirio. Djed se zbog toga toliko naljutio daje snažno ošamario vlastitog sina i zaprijetio mu: "Da se više nikada nisi usudio udariti Muhammeda!" U Mekki su svi znali o djedovoj ljubavi prema unuku.

Poslije majčine smrti, dječaka Muhammeda (a.s.) u svoju kuću uzeo je djed Abdul Mutalib. Prolazilo je vrijeme. Djed i unuk živjeli su kao dva stara dobra prijatelja. Nikada se nisu razdvajali. Kada bi Abdul Mutalib, kao najugledniji građanin Mekke, zauzeo svoje mjesto u Gradskom vijeću, mali bi mu unuk sjedio u krilu.

Ali, kako je djed sve više stario, počeo je pobolijevati. Sve duže je ostajao u postelji. Dječak se nije odvajao od djedove postelje. Prinosio mu je hranu, donosio hladnu vodu s izvora Zemzem. U jedno predvečerje, okružen sinovima i rodbinom, Abdul Mutalib je ispustio svoju plemenitu dušu. U gradu je zavladao velika žalost. Svi su oplakivali njegovu smrt. Ali, Abdul Mutaliba najviše je žalio njegov unuk Muhammed (a.s.). Jer, rastao se s velikim prijateljem koji mu je mnogo značio dajući mu svu svoju ljubav i dobrotu. Dženaza se žurno pripremala. Ljudi su pristizali iz svih krajeva Arapskog poluotoka. Građani Mekke bili su u dubokoj boli zbog odlaska čovjeka s kojim su obnovili Kabu i obranili svoj grad od "SLONOVE VOJSKE." Dženaza je krenula ispred Kabe od izvora Zemzem. Svijet se tiskao oko tabuta. Svi su ga željeli bar nekoliko koraka ponijeti na svojim ramenima. Muhammedu (a.s.) je pripalo počasno mjesto u toj koloni. Cijelim putem do mezara dječak je plakao. Nakon djedove dženaze dječaku Muhammedu (a.s.) prišao je amidža EBU TALIB: "Nemoj plakati, ti znaš da ja nisam bogat, ali volim darovati drugima. Pođi sa mnom. Što budu imala moja djeca, i ti ćeš imati. Ti znaš da sam jako volio tvoga oca. Neizmjereno sam cijenio tvoju majku. Pođi sa mnom u moj dom."

Muhammed (a.s.) svojim dječaćkim ručicama zagrlji amidžu Ebu Taliba obuzet pomiješanim osjećanjima tuge i radosti.

MUDRI BEHIRA

Jednoga dana amidža Ebu Talib odluči Muhammeda (a.s.) povesti sa sobom na dugo trgovačko putovanje u slavnu zemlju Palestinu. Muhammed (a.s.) je u velikoj radosti pomagao u pripremanju karavane. Nakon izvršenih priprema, jednog je dana karavana krenula. Putovanje pustinjom bilo je vrlo teško i za ljude i za deve, pa se karavana morala često zaustavljati. Sunce je pržilo cijeli dan. Pijesak je bio užaren, a vode nije bilo na svakom mjestu. Trebalo je zbog toga često odmarati karavanu kako bi ljudi prilegli, a životinje se napojile i nahranile. Dok su se jednom tako odmarali, ležeći ispred svojih šatora, iznenada je njihov razgovor prekinula pojava starog, sijedog muškarca bijele brade. Bio je to BEHIRA, pobožni kršćanin. "Dragi prijatelji" pozdravi ih Behira. "Sigurno ste umorni od napornog puta. Možda vam nedostaje i hrane. Želio bih da budete gosti u mom samostanu." I sutradan svi se urediše. Očistiše svoje haljine od prašine koja se uvukla u toku dugog puta pustinjom. Kad su stigli, Behira ih upita: "Jeste li svi došli?" "Svi, osim dječaka. On je ostao da pripazi na stvari i životinje." Ali Behira tada izvede Ebu Taliba iz samostana i reče mu: "Zbog njega sam vas i pozvao. Dovedi ga!" Tada se Behira raspitivao kako se dječak zove, tko mu je otac, kada je rođen?, želeći tako saznati od Ebu Taliba što više o mladiću. Kada je stigao dječak, Behira je osjetio da se razlikuje od svih mladića koje je do tada upoznao. Vidio je na njemu neka obilježja prijašnjih Božjih poslanika. Na kraju je Behira savjetovao Ebu Taliba: "Ne vodi više dječaka na ovako daleka i opasna putovanja. Bojim se za njegovu budućnost. Osjećam da će biti veliki čovjek!"

MLADOST

Narod među kojim je živio Muhammed (a.s.) bili su ARAPI. U vrijeme njegova života, Arapi su bili podijeljeni u brojna plemena. Članovi jednog plemena međusobno su se pomagali. Ali, među tim brojnim plemenima vladali su česti sukobi, krađe, ubojstva. Ako bi bio ubijen član jednog plemena, svi njegovi prijatelji nastojali su osvetiti njegovu smrt. Zato je krvna osveta bila sveti zakon Arapa. Čak su i pjesnici veličali hrabrost osvetnika, a ismijavali one koji su bili poraženi. Arapi su međusobno bili razdvojeni i vjerom. Neki su bili Zidovi, a neki kršćani. No najveći broj Arapa bili su idolopoklonici - pagani, koji su se klanjali suncu, mjesecu i

zvijezdama. Klanjali su se idolima koje su pravili od kamena, gline, zemlje. Tako je u njihovo vrijeme Kaba, mjesto gdje se klanja Jednom Bogu, postalo mjesto obožavanja idola. U određenim mjesecima, ljudi iz svih dijelova Arabije dolazili su da posjete ove idole i da im prinesu žrtvu. No najviše su uživali u razvratnim igrama i zabavama koje su trajale sedmicama. Za takve su zabave trošili mnogo novaca koji je za njih predstavljao najveće bogatstvo. Jedan takav život doveo je do toga da su ljudi izgubili milost i sažaljenje za patnje drugih. Neprijatelje su mučili i spaljivali na lomačama. Posebno su okrutni bili prema ženama. Žene su smatrali imovinom muža. Mogli su ih kupovati i prodavati za novac. A bilo je i slučajeva zakopavanja žive ženske djece.

Muhammed (a.s.) je kao mladić promatrao ove nevaljale običaje svog naroda i nikako se s njima nije moga pomiriti. Želio je spriječiti sva ova zla i okrutnosti. Zaustaviti daljnja prolijevanja nedužne krvi. Ispričat ćemo vam kako je Muhammed (a.s.) jednom spriječio sukob među plemenima. Vođe tih plemena odlučile su obnoviti Kabu. Održavali su brojne sastanke i dogovore oko uređenja Kabe, no jedino se nisu mogli nikako dogovoriti oko jednog pitanja. U Kabi je, naime, postojao jedan crni kamen - meteor za koji se vjerovalo da ga je melek Džebrail donio i dao poslaniku Ibrahimu (a. s.) da ga ugradi u Kabu. Svako pleme željelo je dobiti pravo na tu osobitu čast prenošenja crnog kamena. Prepirka o tome koje će pleme prenijeti kamen trajala je nekoliko dana. Kako se rješenje nije moglo pronaći, plemena su se približavala oštrom sukobu. U jednom trenutku njihove svađe, slučajno se pojavio Muhammed (a.s.). Kad su ga ugledali, svi su radosno povikali: To je EL-EMIN-pouzdan. Možda će nam on znati riješiti problem. Muhammed (a.s.) ih je sve pažljivo saslušao. Nakon što je neko vrijeme razmišljao, rekao je: "Donesite mi velik komad platna!" Potom je Muhammed (a.s.) stavio crni kamen na sredinu platna i pozvao vođe plemena da zajedno podignu platno i tako prenesu kamen. Svako je pleme bilo zadovoljno njegovim rješenjem. Ljudi su već ranije znali za sve plemenite osobine i mudrost Muhammeda (a.s.). Osjećali su da je najodabraniji među njima i njihovom djecom. Nitko tada nije slutio da će u bliskoj budućnosti ovaj isti mladić biti Božji poslanik. Da će Kabu očistiti od njenih idola i ponovo je učiniti mjestom veličanja Jednog Boga.

PRVA OBJAVA

Godine 611., računajući vrijeme po rođenju Božjeg poslanika Isa (a.s.),

Muhammed (a.s.) je imao četrdeset godina i šest mjeseci. Tih je godina Muhammed (a.s.) osjećao potrebu da se osamljuje, da bar neko vrijeme provede odvojen od svakodnevnih događaja. Odlazio bi u pećinu HIRA nedaleko od Mekke. Tamo je znao ostati i po nekoliko dana. Razmišljao je o životu i svijetu, o ljudima, o nebu, tajnama života i smrti. I jednog dana, te davne 611. godine, sklonio se Muhammed (a.s.) u tišinu pećine Hira. Iznenada zapuše silovit vjetar. Bio je toliko snažan da se činilo kako nosi kamenje i pomjera stijenje. Kao da se čitava pustinja pretvorila u nemirno more, a pećina Hira popat broda počela tonuti među njenim visokim, pješćanim valovima. Zanimet u duboke misli Muhammedu (a.s.) se učini daje zadrijemao. Kroz sklopljene očne kapke iznenada ga trgnu jak bljesak svjetlosti kao kad sunce tek grane. Začuden, Muhammed (a.s.) otvori oči. Začu se žestok prasak. Uplašeno se osvrtao lijevo i desno. Pogleda u stijenje pred sobom i iznad sebe. Ali, sve je bilo mirno. Ništa se nije micalo. Odakle su, onda, dolazili ti tutnji i bljesci maločas? Šta se to dešavalo? Pitao se Muhammed (a.s.). Pogleda k nebu. I gore, u dubokom plavetnilu, ugleda pojavu kojoj nije mogao odrediti lik. Zastade mu dah. Tad začu glas, snažan i prodoran:

"Čitaj u ime Gospodara tvoga
koji stvara,
stvara čovjeka od ugruška!
Čitaj, plemenit je Gospodar
tvoj,
koji poučava peru,
koji čovjeka poučava onome
što ne zna."

I taj glas naglo iščeznu. Muhammed (a.s.) osta sam. Pomalo preplašen i začuden. Odluči što prije vratiti se kući. Ugledati nekog od svojih. Prije svih, svoju suprugu Hatidžu. Ona će mu povjerovati i utješiti ga. "Što ti se dogodilo? Što ti se dogodilo?" - pitala je Hatidža, vidjevši strah na ozarenom licu svoga muža. I sama je bila zbunjena i uplašena. Što se to desilo Muhammedu (a.s.)? Požurila je potražiti savjet svog mudrog rođaka, sijedog starca VEREKA IBN NUFEILA. On ju je pažljivo saslušao i rekao: "Draga Hatidžo, nemoj se plašiti. Taj glas je glas meleka DŽEBRAILA koji je i prethodnim Božjim poslanicima prenosio Božju objavu. Kamo sreće da dočekam dan kada budu Muhammeda (a.s.) progonili, pa da ga branim od neprijatelja i njihovih napada." Bila je to

prva poruka Tvorca svjetova, Allaha džellešanuhu, Muhammedu (a.s.). Bio je to početak objavljivanja Kur'ana posljednjem Allahovom poslaniku Muhammedu (a.s.). Bio je to Poslanikov susret sa svojom teškom i odgovornom zadaćom poslaničke misije. To se desilo 27. noći mjeseca ramazana. Bilo je to u noći koja se zove LEJLETUL-KADR, što znači "noć moći".

PRVI MUSLIMANI

Kada su se, Muhammed (a.s.) i njegova vjerna supruga Hatidža vratili kući, nakon razgovora s Verekom, Hatidža je već osjećala u svom srcu radost. Jer, Vereka je s poštovanjem poljubio Muhammedovo (a.s.) čelo i rekao mu da je na njega pao sveti blagoslov da bude Božji poslanik kao što je to i bilo najavljeno u prethodnim svetim knjigama Tevratu i Indžilu. Zato je Hatidža prva povjerovala u riječi Allahova poslanika Muhammeda (a.s.): NEMA DRUGOG BOGA OSIM ALLAHAI MUHAMMED JE BOŽJI POSLANIK! Među prvim ljudima koji su primili Islam bili su i Zejid Ibn Haris, Muhammedov (a.s.) sluga i Ebu Bekr, Muhammedov (a.s.) prijatelj i bogati mekkanski trgovac. A sada ćemo vam, djeco, ispričati kako je jedan mladić, sa nepunih dvanaest godina, postao MUSLIMAN. Bilo mu je ime ALIJA. Alija je bio sin Ebu Talibov, u čijem je domu Muhammed (a. s.) bio poslije smrti svog voljenog djeda Abdul Mutaliba. Jednog dana mladi je Alija ušao neočekivano u Muhammedovu (a.s.) sobu i zatekao Muhammeda (a.s.) i Hatidžu kako se sadnju i izgovaraju nepoznate, skladne riječi. Iznenađen, upitao ih je: "Šta to radite? Pred kim se to klanjate?"

"Pred Bogom", odgovorio je Muhammed (a.s.). "Pred Bogom čiji sam ja Poslanik i koji mi je darovao svoju milost da pozivam ljude da Ga vjeruju. O, sine moga amidže, želio bih da se i ti klanjaš Jednom Bogu".

"Volio bih, Muhammede, jer sam privučen ljepotom riječi koje sam čuo da ti i Hatidža izgovarate. No morat ću prvo pitati oca", odgovorio je Alija. Muhammedu (a.s.) se nije dopao ovaj razgovor i zato je zamolio Aliju da s velikom oprežnošću razgovara sa ocem. Poslije ovog razgovora Alija je proveo veoma burnu noć. Ljepota kur'anskih riječi koje je čuo očarala ga je. Želio ih je čuti još jedanput, no one su mu istovremeno ulijevale strah. Prevrtao se u postelji. Dugo nije mogao usnuti od silnog razmišljanja. Na kraju je donio odluku: "Bog me je stvorio bez razgovora s Ebu Talibom. Zašto bih ja onda morao pitati njega da li ću vjerovati u

PROGONI PRVIH MUSLIMANA

Prvih se dana islam širio kroz velike žrtve i odricanja prvih Muhammedovih (a.s.) sljedbenika. Kako je njihov broj rastao, tako su proganjanja i pritisci idolopoklonika postajali sve jači. Zato je Muhammed (a.s.) pokušao prvo pronaći utočište u TAIFU, mjestu nedaleko Mekke. No, i tamo su doživjeli samo grubosti i odbijanja. Čak je grupa djece bacala kamenje na Poslanika, a on je, mada sav u krvi od udaraca, molio Uzvišenog Allaha da mu da snage da ustraje u svom teškom i odgovornom zadatku i da uputi stanovnike ovog grada na pravi put. Nakon ovog pokušaja, Muhammed (a.s.) će grupu svojih sljedbenika zaputiti u daleku, prekomorsku zemlju Abesiniju u kojoj je vladao pravedni kralj-kršćanin NEGUS. Bilo je to davne 615. godine. Bilo je teško stanovnicima Mekke napustiti svoje rodne domove, ali su u Abesiniji po prvi puta osjetili stvarnu slobodu. Čak i kad su se nakon nekoliko godina vratili u Mekku, stanovništvo Mekke i dalje je bilo neprijateljski raspoloženo prema prvim muslimanima. Živio je tako Muhammed (a.s.) sa svojom grupom vjernih sljedbenika pune tri godine u potpunoj izolaciji, na brdu izvan Mekke. Puno su tri godine oni bili bez hrane i osnovnih sredstava za život, jeli su lišće i travu i nitko ih nije smio posjećivati. Ti su teški uvjeti života ostavili traga na zdravlju Muhammedovih (a.s.) najbližih. Iscrpljeni i umorni, u istoj su godini, 618., život izgubili Poslanikova žena HATIDŽA i njegov amidža EBU TALIB. Tu je godinu Poslanik nazvao "godinom tuge". Vidimo, draga djeco, kolika je bila snaga vjere i odanosti prvih muslimana! Kolika je bila njihova ustrajnost. Zadivljen tolikom odanošću čak je i ugledni stanovnik Mekke, nekoć ljuti protivnik islama, OMER IBN HATTAB primio islam i kasnije će upravo on postati jedan od najvećih boraca i zaštitnika islama.

MIRADŽ

Deveta je godina kako je Božji poslanik primio prvu objavu. Deveta je godina kako izvršava svoju veličanstvenu zadaću: poučava ljude islamu. U tih je devet godina mnogo puta Muhammed (a.s.) bio izložen nemilosti, neprijateljstvu i mržnji, bio je proganjen od strane nevjernika. Mučenje i progoni bili su naročito veliki kad su u pitanju bile sluge i robovi koji su sve više pristajali uz Muhammeda (a.s.) jer su oni u islamu vidjeli svoju

zaštitu i oslobođenje od ponižavajućeg ropstva. Takav je bio slučaj i sa BILALOM HABEŠIJEM koji se ni u jednom trenutku nije pokolebao i odrekao svoje vjere iako su ga idolopoklonici vukli po užarenom pustinjском pijesku, pritiskali teškim kamenom njegove okrvavljene grudi, ne bi li se Bilal tako odrekao svoje iskrene vjere u Jednog Boga. Njegov odgovor bivao je: "Samo je Jedan Bog, a Muhammed je Njegov poslanik".

Izmjenjivali su se tako dani patnje prvih vjernika s danima u kojima su postajali jači za svakog novog brata i sestru.

Jedne je noći Muhammed (a.s.) u svojoj rodnoj Mekki, u tihoj osami svoje sobe, dok su svi spavali, upućivao svoje molitve Stvoritelju. Njegovo je srce bilo uzvišeno, a duša ispunjena milošću. Osjećao je da će se nešto važno dogoditi te noći. Bila je to uzvišena noć! I, gle, šta se dogodi! Uzvišeni Allah, džellešanuhu, se obrati Muhammedu (a.s.), svom miljeniku. Poziva ga sebi preko vjernog meleka Džebraila. Džebrail vodi Muhammeda (a.s.), i to u samo jednom trenutku noći iz Mekke u MESDŽIDUL-AKSA u Jeruzalemu, koji je sagrađen još u vrijeme SULEJMANA (a.s.) A odatle melek Džebrail vodi Muhammeda (a.s.) kroz nebeske sfere i svemirska prostranstva. Na svakom se nebu, a njih je sedam, Muhammed (a.s.) susreće sa prijašnjim Božjim poslanicima i naziva im SELAM. Oni mu, znajući da je najodabraniji među njima jer objavljuje KUR'AN svim ljudima, selam uzvraćaju. I dolazi tako Poslanik do granice koja razdvaja materijalni i duhovni svijet - SIDRETUL - MUNTEHA. Do tada, tu nije boravio nijedan Božji poslanik, nijedno Allahovo stvorenje. Muhammed (a.s.) sav ushićen, u čudu, gleda neviđeno, čuje neslušano, spoznaje nespoznato, dokučuje dotad nedokučivo, shvaća nepojmljivo. Pred sobom vidi slike dženneta i njegovih ljepota.

Uživa u prizorima tog svijeta stvorenog za vjernike, svijeta u kojem će biti nagrađeni za svoje vjerovanje na zemlji. Vidi i sliku džehennema - njegovu vatru i patnje onih koji ispaštaju za svoje počinjene grijehе. Muhammed (a.s.) nikada ranije nije toliko osjećao blizinu Allaha džellešanuhu. Iz njega se tako otrgnuše riječi:

"ETTEHIJJATU LILLAHI VESSELAVATU, VETTAJJIBATU!"

Allah mu odgovori:"ESSELAMU 'ALLEJKE EJJU HENEBIJJU VERAHMETULLAHI VEBEREKATUHU!"

A Muhammed (a.s.), pun ljubavi prema svom UMMETU, izgovori:

"ESSELAMU 'ALEJNA VE ALA IBADILLAHIS-SALLIHIN", a prisutni meleki, ushićeno prozboriše: "EŠHEDU EN LA ILLAHE ILLALAH, VE EŠHEDU ENNE MUHAMMEDEN ABDUHU VE RESULLUHU".

A onda, Allah, džellešanuhu, poučava Muhammeda (a.s.), svog miljenika, kako će klanjati NAMAZ . I tada je Muhammed (a.s.) klanjao svoj prvi namaz. Tim je namazom Muhammed (a.s.) završio NOĆ MIRADŽA, tu čudesnu noć u kojoj je, kao nikada dotada, osjećao svu veličanstvenu moć Stvoritelja. Muhammed (a.s.) se vratio u usnulu Mekku prije osvita zore. Vratio se obogaćen za nešto veličanstvo i najljepše što je dano ljudskom rodu. Potom, prvi rujni odbljesci zore padoše i na Muhammedovo (a.s.) lice. On se zagleda u nebo. Kako se samo osjećao ispunjen radošću! Vjetar je vitlao prašinu i donosio spokoj. Svitalo je. Tog je jutra Muhammed (a.s.) bio najsretniji čovjek. Primio je Muhammed (a.s.) na Miradžu najljepši dar od Boga: PET DNEVNIH NAMAZA. Od tada ih je redovito klanjao. A njegov primjer slijede svi pravi muslimani i muslimanke.

HIDŽRA

Čudesna i prelijepa noć MIRADŽA i istine koje je u toku te noći doživio, potvrdile su Muhammedu (a.s.) i njegovim ASHABIMA ispravnost njihove odluke da prihvate islam i opravdanost njihove žrtve. Kada su nevjernici vidjeli kolika je snaga tih prvih muslimana i daje izolacija još više učvrstila njihovo vjerovanje u Jednog Boga, odlučili su da na podmkli način potkupe Muhammeda (a.s.), misleći da je njemu stalo do ugleda, novca i bogatstva. No, od Poslanika je stizao samo jedan odgovor: *"Da mi stavite sunce u desnu ruku, a mjesec u lijevu ne bih odustao od svoje misije!"* Kako nisu uspjeli ni na ovaj način odvratiti Muhammeda (a.s.) od pozivanja ljudi u islam, odlučili su ubiti Poslanika vjerujući daje to jedini način da zaustave širenje islama. No, nisu nevjernici u Mekki znali da je Muhammed (a.s.), osjećajući njihovu mržnju prema muslimanima, počeo već postepeno širiti islam i van Mekke - u grad MEDINU. Zato je Poslanik savjetovao svojim ashabima da napuste Mekku i potraže utočište kod svojih prijatelja u Medini. Tako su Muhammedovi (a.s.) sljedbenici polahko napuštali Mekku. U tom su gradu još jedino ostali Muhammed (a.s.) i njegovi vjerni prijatelji EBU BEKR i mladi ALIJA. Kako protivnicima Muhammeda (a.s.), nije uspio njihov pokušaj da ubiju Poslanika, koji se na vrijeme sklonio u kući Ebu Bekra, za njim je raspisana potjera i obećana vrlo velika nagrada od 100 deva za onog tko

ga nađe. I u jednom trenutku, kad su nevjernici željni obećane nagrade, već bili vrlo blizu Muhammeda (a.s.) i Ebu Bekru koji su se sakrili u pećinu Sevr, Svevišnji Allah zaštitio je njihove živote! Na ulazu u pećinu pauk je ispleo čvrstu mrežu, a golub savio svoje gnijezdo. Vidjevši to na ulazu u pećinu, nevjernici povjeravaše da u nju nitko nije dugo ulazio jer bi u protivnom mreža bila rastrgana. Tako su Muhammedu (a.s.) i Ebu Bekr proveli u ovoj pećini tri dana i tri noći. Njihovi su se odani prijatelji u Medini već zabrinuli za njihovu sudbinu jer nisu imali o njima nikakva glasa. Izlazili su neprestano na putove koji vode do njihova grada nadajući se da će ih ubrzo ugledati na vidiku. I gle! Kakav radostan događaj za njihove umorne oči. Na domak KUBE, malog sela udaljenog nekoliko kilometara od Medine, ukazala se mala karavana. Kada je do Medine stigao glas da dolazi Poslanik, zavladao je u gradu neopisivo veselje. Svi izadoše na ulice, potrčaše mu ususret, učeći TEKBIRE. Mada ga nikada do tada nisu vidjeli, njegovi su prijatelji u Medini osjećali neopisivu radost i toplinu u svojim srcima i uzbuđenje što Poslanik dolazi upravo u njihov grad. Četrnaest je dana Poslanik, prije svog dolaska u Medinu, boravio u Kubi, gradeći tamo prvu DŽAMIJU i čekajući dolazak svog vjernog Alije. Petnaesti je dan stigao Alija: sav umoran, prašnjav, krvavih nogu. Jer, čitav je put između Mekke i Kube prešao pješice. Poslanik mu je, kao majka djetetu, s ljubavlju i sažaljenjem oprao i previo izranjavana i krvava stopala. Kada su se oporavili, krenuli su u Medinu. Razdragano stanovništvo Medine nadmetalo se u čijoj će kući Poslanik prenočiti. I ovaj je put, kao i svojoj mladosti, pokazao Poslanik svu svoju mudrost i razboritost. Ne želeći nikoga uvrijediti, rekao je: "Noćit ću u onoj kući pred kojom se zaustavi moja kamila." Ona je prošla kroz brojne ulice i zaustavila se u blizini kuće EJUB A ENS ARIJE. Tu su Muhammed (a.s.), i njegovi sljedbenici sagradili prvu džamiju. Mnogi su tražili da Poslanik ne radi, da se ne zamara. No, on je radio kao i svi ostali dokazujući tako daje sasvim običan čovjek i daje svaki pošten rad častan. U blizini džamije sagradio je kuću za sebe i svoju familiju i konačište za siromašne muslimane. Kada su sagradili džamiju iskrsnuo je novi problem: svi muslimani koji su došli sa Poslanikom bili su siromašni, osim Osmana i Ebu Bekra.

Odlučeno je da svaki musliman iz Medine pokloni polovinu svoga imanja muslimanima koji su došli iz Mekke. Tako su se muslimani iz Medine nazivali ENSARIJAMA (pomagačima), a muslimani iz Mekke MUHADŽIRIMA (izbjeglicama). Kako bi ih još povezao u ljubavi, Muhammed (a.s.), je pobratio po jednog muhadžira sa po jednim ensarijom.

Draga djeco, ovo preseljenje Poslanika i muslimana iz Mekke u Medinu zvalo se 622. godine i naziva se HIDŽRA. To se smatra najvažnijim događajem u historiji islama. Ovaj događaj izabran je za početak ISLAMSKOG KALENDARA.

Ovaj je događaj u islamskoj historiji od velikog značenja jer su tada muslimani pokazali svoju povezanost i spremnost da pomažu jedni drugima kao prava braća u islamu. Tada muslimani počinju graditi i svoje prve džamije i svoju zajednicu. Tako povezani, muslimani više neće biti proganjani kao nekoć, već će pružati zajednički otpor u borbama na Allahovom putu, o kojima će kasnije učiti.

BITKA NA BEDRU

Godina dana je protekla od preseljenja Muhammeda (a.s.) i njegovih ASBAHA iz Mekke u Medinu. Osvanuo je 15. dan mjeseca ramazana. Jutarnje sunce grijalo je kao u sred podneva. Prvi je ramazan koji Muhammed (a.s.) i prvi muslimani poste izvršavajući Allahovu (dž.š.) naredbu.

S obzorja hita čovjek! Dolazi u Medinu i javlja da se mekkanska vojska približava Bedru. Poslanik poziva predstavnike muhadira i ensarija na dogovor. Pred svima je govorio jasno i odrešito: "Opasnost je pred nama i mi nećemo čekati. Poći ćemo neprijatelju ususret." I muhadžiri i ensarije su istog časa izrazili svoju čvrstu podršku Muhammedu (a.s.). Prvo su govorili muhadžiri: "O, Allahov Poslaniče, idi, jer te Bog čuva, a mi ćemo uvijek biti uz tebe...". "Ensarije su dodale: "Tako nam onoga koji te poslao, ako nam narediš da idemo preko mora, ići ćemo s tobom i ni jedan od nas neće odustati..."

Muslimanski borci krenuli su prema Bedru. Njih 313. Većinom su bili mladi i bez ratnog iskustva. Nitko od njih nije bio dobro naoružan. Išli su u sukob s vojskom od 1000 boraca, dobro naoružanih mekkanskih pagana. Osjećali su da su još jači zato što poste. Snagu im je davalo uvjerenje da će u bici koja se približava braniti Allahovu vjeru islam i svoje islamsko dostojanstvo.

Cijelu noć uoči bitke Muhammed (a.s.) proveo je obraćajući se Allahu (dž.š.). Svoju je dovu završio riječima: "O, Bože, pagani su došli sa svojim prijateljima da napadnu Tvog poslanika. Trebamo tvoju pomoć, o Bože, pomoć koju si nam obećao. Ako ova mala grupa bude uništena, niko neće ostati da samo Tebe obožava!" Bitka je počela borbom u dvoboju trojice

muslimanskih boraca protiv trojice mekkanskih pagana. Trojica muslimanskih boraca bili su pobjednici: HAMZA, ALIJA, UBEJD IBN HARIS.

Zatim su poletjele prve strijele. Jurnule su vojske jedna prema drugoj. U prvom napadu poginulo je 11 mekkanskih vođa, a među njima i Ebu Džehel, najveći neprijatelj islama. Među paganima zavlada panika. Počeše bježati. Iako malobrojni, boreći se za istinu, neustrašivi i nepokolebljivi, muslimani odnesoše pobjedu.

BITKA NA UHUDU

Vidjeli smo, kako su u bici na Bedru muslimani, mada posteći i uz velike napore, izvojevali pobjedu nad tri puta brojnijim i bolje naoružanim neprijateljem. Porastao je tako njihov značaj čak i u očima neprijatelja čija je jedina misao, po povratku u Mekku bila osveta. Od velikog broja neprijatelja koje su zarobili nakon svoje pobjede na Bedru, muslimani su pustili one najbogatije nakon što su njihove obitelji platile za njihovo puštanje, a svaki školovani zarobljenik bio bi pušten ako bi naučio čitati i pisati desetoricu muslimana. Želja za osvetom bila je toliko jaka da su se mekkanski pogani ovog puta posebno pripremale za slijedeći napad. Bit će to bitka na Uhudu. Kako je i ovaj puta neprijatelj bio mnogo brojniji i jače naoružan, Muhammed (a.s.) izabrao je odlično mjesto za svoje snage, gdje su uskim, prirodnim tjesnacem bili zaštićeni s leđne strane. Na to je mjesto Poslanik postavio svojih 50 najboljih strijelaca, naredivši im da te položaje ne napuštaju sve dok on to ne naredi. U toku te bitke poginuo je jedan od najboljih muslimanskih boraca HAMZA čiju je smrt osobito priželjkivala kćerka nevjernika kojeg je Hamza ubio u toku borbe na Bedru. I ovu su bitku muslimani pretvorili u pobjedu, ne gubeći snagu ni u trenutku smrti jednog od svojih najboljih boraca. Vidjevši paniku neprijatelja i njihov bijeg, onih 50 strijelaca smještenih na najvažnijem položaju potrčali su prema borbenom polju zaboravivši na riječi Poslanika. No, to je bilo kobno! Vidjevši da su sada s leđa nezaštićeni, neprijatelji su zauzeli taj prolaz i započeli napad s leđa. Zbog toga je život izgubio velik broj muslimana. Ovaj događaj koji je prvotni uspjeh na kraju, iz neopreza, pretvorio u poraz bio je lekcija muslimanima da nikada ne smiju napuštati svoje položaje i da moraju slijediti upute vrhovnog vojskovođe.

Nakon povratka u Medinu većina muslimana znala je da bi na Uhudu izvojevali pobjedu da su slijedili naredbu Poslanika. No, bilo je i onih koji

su počeli sumnjati u vlastite snage i potajno se sastajali sa Mekkanlijama. Muhammed (a.s.) je znao za ove tajne sastanke te postavljao svoje ljude da rade na polju kako bi ujedno služili kao izvidnica. Dogodila su se u međuvremenu i dva slučaja u kojima je zbog mučke podvale neprijatelja život izgubilo prvo četvero, a potom četrdeset muslimana. Tražila su, naime, neka plemena od Poslanika da im pošalje svoje najbolje poznavaoce islama kako bi i njih podučili. A kad su muslimani krenuli na put, oni su ih podlo dočekali u zasjedi i ubili. U mržnji je možda najviše prednjačio EBU SUFJAN koji se pripremao za završnu borbu s muslimanima i za napad na grad Medinu. Na sjednici Savjeta Medine odlučeno je da se oko grada prokopa dubok jarak kako bi se zaštitili od prodora neprijatelja. Bilo je to prvi put da se koristi ta ratna tehnika u borbi, pa su stoga Mekkanlije bile preneražene kad su u jurišu njihovi konji počeli propadati u jarak. I ovog su se puta Medinlije Allahovom milošću i vlastitom mudrošću uspjeli obraniti od daleko nadmoćnijeg neprijatelja. Ova se poznata bitka zove bitka na Hendeku.

OSLOBOĐENJE MEKKE

Nekoliko bitaka o kojima smo vam, djeco, govorili dogodile su se u prvih šest godina od Muhammedova preseljenja u Medinu. Cilj ovih bitaka bio je da potpuno unište islam i tako onemoguće svako njegovo daljnje širenje. Ali, zahvaljujući vjeri u Allaha, žrtvi brojnih muslimana i mudrosti Poslanika, neprijatelj nije uspio pokolebati veliku želju muslimana da se vrate u svoj rodni kraj - Mekku u kojoj su ostavili svoje rodne kuće i zemljišta. Prošlo je tako već šest godina od Poslanikova preseljenja u Medinu. Jedne je noći Poslanik usnio san kako je obišao Kabu i izvršio HADŽ. Tako u njemu sazrije odluka da posjeti svoj rodni grad. Krenuo je Poslanik s hiljadu četiri stotine muslimana i velikom karavanom prema Mekki, vodeći i velik broj kamila koje su namjeravali zaklati za KURBAN. Poslanik je naredio svojim sljedbenicima da sa sobom nose samo sablje, nikakvo drugo oružje, jer je u Mekku želio ući bez prolijevanja krvi i započinjanja rata. Kako su stanovnici Mekke bili skloni prevarama, mislili su da je ovo samo Poslanikova varka kako bi lake ušli u grad. Njihova je vojska slijedila muslimane i presrela ih na mjestu HUDEJBIJA, na graničnoj zoni između Mekke i Medine, odlučivši da muslimanima ne dozvoli ulazak u Mekku. Mnogi su se muslimani, toliko ispunjeni čežnjom za rodnim domom od kojeg su bili odvojeni, teško susprezali da ne upotrijebe sablje. Ali, Poslanik im to nije dozvoljavao

već je pristupio potpisivanju jednog ugovora sa Mekkanlijama koji bi muslimanima omogućavao da slijedeće godine posjete Kabu i tamo ostanu tri dana. Ovog su se ugovora pridržavali oko dvije godine, a on je podrazumijevao da jedni druge ne napadaju deset godina. Međutim, jedne večeri Mekkanlije su prekršile ugovor ubivši dvadeset ljudi iz jednog plemena koje nije bilo na njihovoj strani. Muhammed (a.s.) je u Mekku poslao ultimatum da novcem moraju platiti prolivenu krv i da izjave da neće štiti počinioce ovog zločina. Smatralo se da, ako Mekkanlije ovo ne prihvate, ugovor na Hudejbiji je prekršen. Pagani iz Mekke nisu ovaj ultimatum prihvatili i tako je ugovor bio poništen. Ali, ubrzo su se pokajali jer su uvidjeli da su napravili veliku grešku. Pokušavali su preko Ebu Sufjana izgladiti taj spor i obnoviti ugovor s Muhammedom (a.s.), no on ih je odbio primiti. Poslanik je pozvao muslimane da se pripreme za pohod u Mekku. I desetog dana mjeseca Ramazana osme godine po Hidžri, krenuše u Mekku. Kada su bili blizu Mekke, Poslanik je naredio svakoj grupi da zapali logorsku vatru kako bi izgledalo daje muslimanska vojska mnogo moćnija, a stanovništvo Mekke obavijestio je da želi ući u Mekku bez prolijevanja krvi.

Obećao je da svako onaj tko ostane u svojoj kući ili u dvorištu Kabe neće imati nikakvih neugodnosti. Ebu Sufjan i njegove pristalice bili su svjesni da ne mogu spriječiti njihov ulazak. Ušavši u Kabu, Muhammed (a.s.) prvo je polomio sve kipove i očistio kabu od idola. Čineći to izgovarao je: **"Istina je došla, laž je nestala!"**

Klanjao je dva rekata u Kabi očišćenoj od idola, zahvaljujući Allahu (dž.š.) na pobjedi. Kako se odvijala Poslanikova sudbina! Prije osam godina napustio je Mekku po najvećoj tami, samo sa jednim sljedbenikom., krijući se. A, sada se, ponovo vraća u svoj grad, usred dana sa deset hiljada ljudi spremnih da svoje živote žrtvuju za islam. Stanovnici Mekke bili su u strahu od izricanja kazne za sve ono što su uradili prije osam godina. No, Poslanik je, iako moćan da kazni, dostojanstveno saopćio: **"Od ovoga dana nema na vama ljage. Idite svojim kućama jer ste svi slobodni."**

Zadivljeni ovim riječima, Mekkanlije uvidješe sve svoje greške i zablude i zadiviše se plemenitosti i ljepoti islamske vjere. Mnogi požuriše da prihvate islam.

OPROSNI HADŽ

Jednog dana, po povratku iz Mekke u Medinu Muhammed (a.s.) poziva, muslimane da posjete Mekku. Radost je primjetna na mnogim licima. Mnogi se vraćaju u svoj rodni grad. I u grudima Muhammeda (a.s.) je toplo, duša se širi od radosti. Tamo, u Mekki, rodnom gradu, proveo je djetinjstvo i mladost. Poznao je svaki predio, svaku uličicu, svaku kuću u gradu svojih predaka. Ali se još više radovao što će sada, kao Božji Poslanik, prvi put obaviti hadždž - hodočastiti Kabu. Sa svih strana pristižu vijesti o želji muslimana da krenu na hadždž. I jednog proljetnog dana kolona kreće na put dug oko šest stotina kilometara. Ima ih koji putuju pješice. Svi hitaju obaviti svoju petu islamsku obavezu. Koloni se pridružuju i druge. Kako dani promiču u putu, kolona raste. U nedogled. Muhammed (a.s.) na čelu kolone, često se osvrne, i kad vidi beskrajnu kolonu, sve je radosniji što je dočekaao dan da vidi kako rijeka ljudi prilazi u islamsku vjeru. Pred Mekkom broj muslimana i muslimanki koji hoće obaviti hadždž doseže 114.000 duša! To je zadnji povratak Muhammeda (a.s.) u rodni grad. Kao daje to predosjećao, pa nije mogao izdržati navalu radosti što je njegova misija uspjela. Na Arafetu se penje na brdo s kojeg govori okupljenima: **"O braćo moja i sestre moje! Zaklinjem vas, nikada se više ne povratite u nevjerstvo da jedni drugima glave siječete! Ovo vam seja obraćam, Muhammed Ibni Abdullah, Božji rob i Njegov poslanik. Možda vam se više nikada neću obratiti s ovog časnog mjesta, u ovom časnom danu i s ovog časnog skupa..."** Potom su potekli savjeti i oporuke Božjeg poslanika. Nagovještaj zadnjeg Poslanikova susreta s muslimanima, djelovao je na ljude. Neki su naglas plakali. Božji poslanik ih savjetovao kako da žive, da rade, da se jedni prema drugom odnose, kako da paze svoje žene, kako da štite siročad. Nakon sto bi izrekao jednu misao, obratio bi se riječima: **"Bože, jesam li pravo prenio poruku?"** A iz stotine hiljada grla čulo bi se odobravanje.

I vi ćete, draga djeco, kada stigne vrijeme, tražiti i moliti Boga (dž.š.) da vam usliši molbu i da se nađete na hadždžu gdje su prije vas bile stotine milijuna drugih. Da koračate stazama Allahova poslanika Muhammeda (a.s.) i prvih muslimana, da se u časnoj Mekki i Medini nađete zajedno s stotinama hiljada svoje braće muslimana i muslimanki iz svih krajeva svijeta.

PRESELJENJE NA AHIRET

Godine 632., nakon što je obavio svoj posljednji hadždž i održao

oproštajni govor, Muhammed (a.s.) vratio se u Medinu. Odmah po povratku ukazaše se na njegovu licu znakovi bolesti. Tresla ga je groznica, gubio je snagu i mršavio. Iako bolestan, Poslanik je i dalje nastavio obavljati svoje dužnosti. Između ostalog, svaki bi dan redovno išao u džamiju i predvodio vjernike u namazu. Vremenom, bolest je učinila da Poslanik jednom nije mogao otići obaviti namaz te je poslao svog prijatelja Ebu Bekra da ga zamijeni u mihrabu. Prolazili su dani, a Poslanikovo je zdravstveno stanje bivalo sve teže. Njegova kćerka Fatima je posjećivala svaki dan oca, a Muhammed (a.s.) bi je svaki put poljubio. Tako je Fatimu uvijek darivao čak i u najtežim trenucima. Dok je tako jednom sjedila pored oca, on joj je nešto prošaputao u uho i ona je zaplakala. Nakon toga, Poslanik je svojoj kćeri prošaputao nešto u drugo uho, a ona je prestala plakati i tužno se osmjehnula. Fatima će poslije pričati kako joj je tada Poslanik prvi put rekao da se on neće oporaviti od bolesti i ona je zato zaplakala. Drugi put joj je Poslanik rekao da će ona biti prva iz familije koja će mu se pridružiti nakon njegove smrti. I ona se tada osmjehnula. I tako će se i dogoditi. Fatima će šest mjeseci poslije Poslanikove smrti preseliti na Ahiret. Poslanik je sve više osjećao da mu se približava dan smrti. Jednom je tako sakupio snagu, podigao zavjese sa prozora koji je bio okrenut džamiji i sa divljenjem ugledao svoje sljedbenike kako sa njegovim prijateljem Ebu Bekrom obavljaju namaz. Srce mu se ispunjalo radošću. Gledajući ljude kako se mole Jednom Bogu, odluči da, iako bolestan, ode u džamiju. Muslimani su bili presretni sto vide među sobom Muhammeda (a.s.) i ponadaše se da je on ozdravio. Priča se da ga u životu nikada nisu vidjeli ljepšeg i uzvišenijeg kao u tom času. I tako, dok su muslimani prenosili radosnu vijest daje Poslanik ozdravio, u ponedjeljak, 12. rebiul-evvela (8. juna, 632. godine) malaksao od bolesti, šaputao je Poslanik, tiho moleći: "O Bože, pomози mi u smrtnom času!" Njegovi najbliži, u suzama, čuli su njegove posljednje isprekidane riječi: "Mom Prijatelju, Najmoćnijem..." "Mom Prijatelju, Najvećem..." Više nije bilo sumnje daje časni Poslanik preselio na Ahiret, kao i svi poslanici prije njega. Plakali su njegovi prijatelji. Ali, imali su jednu utjehu: znali su da će, držeći se Kur'ana - Allahove upute i Sunneta - Poslanikovog puta, susret s Poslanikom na budućem svijetu, u džennetu, brzo doći. I jedino je ta misao mogla ublažiti njihovu tugu i bol za voljenim Poslanikom.

DODATAK – MUHAMMED A.S. I DJECA

Božji poslanik je volio djecu. Prvi je u islamu ukazao da su djeca svjetlo islamske budućnosti. I Muhammed (a.s.) je imao djecu i obasipao ih je ljubavlju. Kad mu je umro prvorođeni sin Ibrahim, prvi je put pred ljudima zaplakao, na njegovu mezaru. Ako bi se našao na nekoj gozbi, davana mu je čast da prvi započne s jelom. Ali, ako bi Poslanik vidio u blizini dijete, pozvao bi ga i njemu dao prvi zalogaj. Na putovanjima često bi susretao djecu, i prvi bi mu selam bio njima upućen. Imao je uvijek bar nekoliko trenutaka vremena da s njima popriča i pomiluje ih po kosi.

Jednom je zgodom Muhammed (a.s.) na putovanju ožednio, pa su mu drugovi prinijeli zdjelu s vodom. U tom je hipu dotrčao neki dječak i sam žedan. Kad ga je spazio, Muhammed (a.s.) ga upita: "Dopuštaš li da napojim najstarijeg, pa onda tebe?" Dječak zanjeka glavom, pa Muhammed (a.s.) odustade i prvo ponudi dječaka. Božji je poslanik često znao ukoriti roditelje koji svojoj djeci nisu posvećivali trenutke nježnosti. Evo jednog takvog primjera. U nekom društvu, u kojem se nalazio njegov sugrađanin Akra, Muhammed (a.s.) je poljubio svoju dvojicu unuka. Akra se nasmije i reče da i on ima unuke, ali da ih nikada nije ni pomilovao, a kamo li poljubio. Muhammed (a.s.) ga je dugo gledao strogim pogledom, pa najposlije reče: "Tko ne voli, ne može ni očekivati da ga vole." Jednom je, opet, zgodom neki beduin rekao Muhammedu (a.s.): "Vidim da ljubite djecu?! Mi to nikada ne činimo." Poslanik ga je gledao, gledao, pa ovako kazao: "Očito je da u tvom srcu nema milosti." Evo još jedne zgrade! Jednog je dana Muhammed (a.s.) klanjao u Medini zajedno s džematom. Baš kad je bio na sedždi, dotrči unuk mu Husejn i objesi se djedu o vrat. Muhammed (a.s.) se nije htio dići sa sedžde sve dok Husejn nije sišao s njegovih leđa. Poslanikovi su ashabi kasnije pričali da se ta sedžda toliko oduljila, da su svi pomislili kako se Muhammed (a.s.) zbunio u namazu.

صَلَّى اللَّهُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ
وَالِهِ وَسَلَّمَ

